

Az aranszínű homok szinte izzott a lenyugvó nap fényében. A víz fölé hajló hatalmas levelek hűs árnyékot vetettek, az őserdő mélyéről pedig pislákoló fények szűrődtek ki. Ahogy kiléptek a partra, mindannyian elnémultak a látványtól.

– Ez különleges hely lesz az éjszakára – jegyezte meg Kai, miközben lerázta magáról a vizet.

A sziget lassan éjszakai életre kelt. A part mentén telepedtek le; a távolban a delfinek még mindig bohókásan szelték a hullámokat. Az ég egyre mélyebb árnyalatokat öltött, míg végül csillagok milliárdjai ragyogtak fel – mintha maga a világmindenség hajolt volna föléjük.

– Nézzétek! – Dean a magasba mutatott. – Ez... olyan, mint az északi fény, de még annál is szebb.

A felsőbb légköri rétegekben liláskék fényáramlatok hömpölyögtek. Hasonlóan a földi sarki fényhez, mégis teljesen másként; folyamatosan formálódtak, sohasem ismételve ugyanazt a mintát, vizuális szimfóniaként festve meg az eget. Az érintetlen földrész csendje és békéje tökéletes kontrasztot alkotott mindazzal, amit valaha a Földön tapasztaltak.

Kai közben lehullott leveleket gyűjtött a fák alól, majd egy szélvédett helyen tüzet rakott. A narancsos derengés gyengéden világította meg a környezetet, melegséget kölcsönözve az éjszakának. Néhány perc elteltével ismeretlen termésekkel a kezében tért vissza. A gyümölcsök kókuszdió méretűek voltak, héjukat csillanó erezet hálózta be.

– Ettetek már valaha olyat, ami egyszerre étel és ital? – kérdezte, letéve őket a homokba.

– Ha a turmix számít – vont vállat Will.

Emma felhúzta a szemöldökét. – Ez beugratós kérdés?

– Csak ha szereted a meglepetéseket – mosolygott Kai, majd kettétörte az egyiket. Halk roppanó hang hallatszott, mintha apró kristályok pattannának el benne. Ahogy szétvált, szirupos párája azonnal belengte a levegőt.

Emma közelebb hajolt, mélyen beleszippantott. – Hmm... mintha a mangó és a csillaggyümölcs összebújt volna egy csepp mézzel.

– Nekem inkább vaníliás süti – állapította meg Will.

– Határozottan citrusos – rázta a fejét Dean.

Kai elnevette magát. – Pont ez benne a csavar. A Teyiran-dió mindenkit más illattal bolondít meg – így szórakoztatja a közönségét.

Kíváncsian kóstolták meg; az íze kétségtelenül egzotikus volt, de az édes húsból kibuggyanó lében végül a vanília bársonyos jegyei domináltak. Emma Deanre mosolygott, majd egy falat után finoman letörölte egy cseppet az ajkáról.

A tűz pattogása háborítatlan ritmusban keveredett a hullámok lágy aláfestésével. Nevetgélve beszélgettek, élvezve az idilli pillanatokot. Ezra olykor csak csendben figyelte őket, mintha ezek az apró örömök számára is megnyugvást hoztak volna.

A lángok fényében miniatűr lények kezdtek gyülekezni. Első pillantásra úgy tűnt, mintha csak szikrák pattantak volna ki a parázsból, önálló életre kelve.

– Ezek mozognak! – sikkantott Emma, amikor jobban megnézte. Majd észrevette, hogy kicsiny, pillangószerű testük van, amely minden egyes szárnycsapásnál finoman vibrált.

– Nyugi, ezek csak Zyalisok – felelte Kai. – Nem igazán rovarok. Inkább intelligens lények, akik szoros kapcsolatban állnak a természettel. Úgy tartják, ha valaki elég figyelmes, meghallhatja az üzeneteiket.

Emma kinyújtotta a kezét, és az egyik leheletfinoman a tenyerére ereszkedett. Ahogy lehunyta a szemét, különös érzés kerítette hatalmába – mintha egy elfeledett dallam csendült volna fel valahol a távolban. Az ismerős, mégis megfejthetetlen melódia ott lebegett tudata peremén, hívogatóan, mégis elérhetetlenül. Egy szívdobbanásnyi ideig úgy tűnt, valami mély, régi emlék próbál a felszínre törni... de aztán szertefoszlott, akár egy álom, amelyet ébredés után már nem lehet megragadni.

Ezra észrevette a lány röpke tünődését. Talán megsejtette, hogy történt vele valami – pillanatnyi kapcsolódás Arkhánium titkaihoz. De nem szólt, csak halvány mosollyal nézte, ahogy visszatér a beszélgetésbe.

A hosszú nap eseményei kellemesen kimerítették őket; egyenként vonultak vissza a sikló dönthető üléseinek kényelmébe. Arcukon az élmények békés lenyomatával hamarosan álomba merültek.

Emma és Dean azonban nem követték őket. Még túl élénken élt bennük a nap varázsa. A simogató szellő és a csillagos ég mintha arra hívta volna őket, hogy maradjanak még egy kicsit.

– Te nem vagy fáradt? – kérdezte a lány, az eget kémelve.

– Nem igazán. Túl sok minden jár a fejemben – vallotta be Dean. – Menjünk le a partra. Ki akarom élvezni ezt a helyet.

A homok süppedt a talpuk alatt, az éjszaka birodalma pedig puha köntösként ereszkedett rájuk.

– Elképesztő, mennyi csillag van itt – ámult Emma. – Sokkal több, mint a Földön.

– Olyan, mintha az egész világ azt akarná, hogy itt maradjunk – motyogta Dean. – Szerinted ezek után milyen lesz otthon?

– Furcsa. Talán üres – felelte a lány, tekintetét a földre szegezve. – Mintha valami hiányozna... valami, amit itt megtaláltunk.

– Valahogy... itt teljesnek érzem magam – sóhajtott Dean, felé pillantva. – De nemcsak a hely miatt.

– Hanem?

– Hanem miattad is.

Szavai egy pillanatra megakasztották Emmát. Meglepetten, mégis elérzékenyülve nézett rá, majd lesütötte a szemét, és kissé elfordult, mintha a tengerre nézne – valójában azonban elpirult arcát próbálta elrejteni. A következő másodpercben hirtelen letérdelt, és egy marék homokot hajított Dean felé, nevetéssel palástolva zavarát.

– Ezt meg miért kaptam? – kérdezte vigyorogva, miközben lehajolt, hogy visszavágjon.

– Mert túl komoly voltál! – hátrált Emma egy huncut mosollyal. – Itt az ideje játszani!

Nevetésük betöltötte az éjszakát, az apró szemcsék lágy ívben szóródtak szét körülöttük. A játék végül a vízbe sodorta őket; fröcskölték egymást, kergetőztek, mígnem Dean elkapta Emmát, és mindketten a homokba zuhantak, önfeledten kacagva.

Ahogy lassan elcsendesedtek, hanyatt fekvé fürkészték tovább a sziporkázó égi mezőt.

Egyszer csak egy fényív hasította át a boltozatot.

– Kívántál valamit? – fordult Emma Dean felé csillogó szemekkel.

– Igen – felelte, tekintetét továbbra is az égen tartva.

– És mit? – kérdezte kíváncsian, de a fiú csak halvány mosollyal válaszolt, titokban tartva kívánságát.

A csillagok ősi szférájának békéjét egy hatalmas, bálnaszerű lény törte meg, ahogy váratlanul kiemelkedett a vízből. Zengő hangja lenyűgözően hátborzongató volt. A mozdulat nyomán a tenger biolumineszcens planktonok millióit sodorta magával; a fénylő áramlat világító örvényként ölelte körbe az állatot. A hullámok ragyogó tánca és a teremtmény kecses mozgása olyan látványt teremtettek, amelyet soha nem fognak elfelejteni.

– Úristen... – lehelte Emma, lélegzet-visszafojtva.

– Igen – suttogta Dean. – És együtt átélni még különlegesebbé teszi.

Emma elmosolyodott, de mielőtt bármit mondhatott volna, Dean előrehajolt, és gyengéden megsókolta. A pillanat önmagában is tökéletes volt, de az éteri bálnadal mintha csak tovább szőtte volna a varázslatot. Miután elváltak, Emma közelebb simult hozzá, majd tűnődve megszólalt:

– Volt már olyan érzésed, mintha egy hely... felismerne téged?

– Igen... mióta megérkeztünk, pontosan ezt érzem. Különös, nem?

A homok melege és a víz ringatózása lassan köréjük fonta ölelését. Emma oldalra fordult, hogy még egyszer Deanre pillantson, de a fiú szemei már félig csukva voltak. Ahogy a mély nyugalom rájuk telepedett, hagyták, hogy az álom magával ragadja őket.

A hajnal első fénye nesztelenül színezte át az égaltját, amikor a távolból egy monoton, egyre élesedő sípolás hasított a levegőbe. Emma megmozdult, lassan Dean felé fordult, de ő még mélyen aludt. A hang azonban szinte áthatolt az álmain, és ahogy erősödött, mindketten kezdtek magukhoz térni.

– Mi ez a zaj? – kérdezte Emma.

Dean hirtelen felült, szíve hevesen kalapált, majd a sikló irányába pillantott, ahol pulzáló fények villantak a fák között.

– A siklóból jön – mondta sietve, és már fel is pattant. – Gyere!

A harmatos szellő végigsiklott az arcukon. Lépteik alatt a homok sürgetően roppant, mintha a természet maga is figyelmeztetni akarná őket. Ahogy közeledtek, a fények egyre jobban villóztak, a sípolás pedig szinte metszette a csendet. A belső térből feszült suttogás hallatszott ki.

– Felderítők – szólalt meg Kai. Ezúttal nyoma sem volt a szokásos nyugalmának. – Mennünk kell!

– Van egy tervem – mondta Ezra, komoran a vezérlőpanel fölé hajolva. – De ha nem válik be... tudod, mit kell tenned.

– Ezra, ne csinálj semmi őrültséget – figyelmeztette Kai, de hangjában több volt, mint egyszerű aggodalom. Szavai visszarántották a múltba, amikor a Tanács rendíthetetlen következetességgel hozta meg döntéseit felette. Tudta, milyen érzés, amikor a szándék nem számít – csak az, hogy megszegtéd a szabályokat.

– Nem fognak hinni neked – folytatta határozottan. – Nekem is megvoltak a harcaim velük, és hidd el, nem lesznek elnézőek!

Ezra arcán nem látszott bizonytalanság, csak szelíd eltökéltség.

– Nem derülhet ki Dean létezése! Ez az egyetlen módja, hogy megvédjem őt. Mindent meg kell próbálnunk.

– Legalább ígérd meg, hogy átgondolod. Nem hagyhatom, hogy egyedül csináld.

Ezra elmosolyodott, de nem felelt.

Dean, hallva a beszélgetés töredékeit, kérdőn nézett Emmára, aki ugyanolyan értetlenül pillantott vissza rá.

– Gyertek! Azonnal indulnunk kell! – kiáltotta Kai.

Tétovázás nélkül felrohantak a rámpán, Will már a helyén ült, némán figyelve az eseményeket.

– Ki kell találnunk, hogyan tovább – mondta, miközben ujjai sebesen jártak a panelen.

Dean aggódva pillantott apjára, aki a falnak támaszkodva ült. Egész életében csupán egy távoli árny volt számára, és most, hogy végre megismerhette, a gondolat, hogy elveszítheti,

jeges marokkal szorította a szívét. Alig kezdett hinni abban, hogy egy család lehetnek – és ez a lehetőség máris kicsúszni látszott a kezéből.

– Apa, bármit is tervezel, nem kell egyedül megtenned. Miért nem keresünk együtt megoldást? – Hangjában kétségbeesettség vibrált.

Ezra lassan felnézett, és egy ideig csak fürkészte fia arcát, mintha minden vonását az emlékezetébe akarná vésni.

– Időnként olyan döntéseket kell hoznunk, amelyek mások számára nem tűnnek helyesnek – mondta végül. – De ez az én felelősségem.

– És ha ez azt jelenti, hogy újra el kell válnunk? – kérdezte Dean. – Nem akarom, hogy ez legyen!

– Néha a távolság az ára annak, hogy megvédjünk valakit – felelte Ezra, majd gyengéden megszorította a vállát. – De ez csak átmeneti. Most az a lényeg, hogy te és a többiek biztonságban legyetek.

Közben Kai villámgyorsan beállította a navigációt, majd anélkül, hogy felnézett volna, halkán közbeszólt: – Mindannyian ugyanazt akarjuk.

Ezra rápillantott, és bólintott. Tekintetében azonban ott bujkált valami, amit csak Kai érthetett.

– Induljunk a bázisra – mondta. – Ott egy ideig biztonságban lehetünk.

A napfény csíkokban tört át az ég kékjébe kapaszkodó felhőrétegen, megcsillanva a távoli hegycsúcsok peremén. Alattuk zöldellő völgyek és áttetsző vizű tavak terültek el, mint megannyi gyöngyszem, a végtelenbe nyúló erdőségek ölelésében. A kabinban mégis feszült csend uralkodott, ahogy mindannyiuk fejében ugyanaz a kérdés visszhangzott: *Van még kiút?*